

Pianist på ständigt resa

Norske pianisten **LEIF OVE ANDSNES** ÄR TILLBAKA I GÖTEBORG. Första gången var i slutet av 80-talet, han var bara 19 år och gästspelade med Göteborgs symfoniker. Dåvarande chefsdirigenten Neeme Järvi tog honom sedan med ut i världen.

– HAN VAR VÄLDIGT GENERÖS, det betydde mycket för mig, säger Leif Ove Andsnes medan vi traskar ut ur Konserthuset för fotografering i det yrvakna januariljuset.

Den berömda pianisten poserar tålmodigt i lågskor i snön under ett träd innan vi återvänder till solistlogen i Konserthuset.

Temperaturskillnaderna kan vara stora om man har världen som arbetsfält. I förra veckan var han i Caracas, Venezuela och spelade med Gustavo Dudamel och Simón Bolívar-orkestern. Nästa vecka följer han med Dudamel och Symfonikerna till Kanarieöarna för fyra konserter.

– Det ska bli roligt, jag har aldrig varit med på den festivalen tidigare. Och Kanarieöarna så här års är inte fel, säger han och ler.

Programmet är detsamma som i Konserthuset i kväll och på fredag: Ett nyskrivet

stycke av argentinaren Esteban Benzecry, Sibelius symfoni nr 2, och så Rachmaninovs fjärde pianokonsert med Leif Ove Andsnes som solist, ett stycke han föreslagit själv. Dudamel var först lite tveksam. Andsnes fick argumentera. Rachmaninovs fjärde är den minst spelade av hans pianokonsalter och anses svår för orkestern.

– Men nu tror jag han är glad att vi valde den. Det finns en rytmisk spänst som jag tycker om. Den har inte en så uppenbart smäktande melodi som 2:an och 3:an. Den är mer flyktig, skiftar ofta karaktär och lämnar ingen ro. Undantaget är andra satsen som är mer pastoral.

– Som i all Rachmaninovs musik finns en nostalgisk längtan men också moderna element, något gåtfullt. Dessutom märks inflytande av jazz och nyklassicism som hos

Prokofjev – som han i och för sig inte gillade, men man kan höra påverkan.

Leif Ove Andsnes är mycket förtjust i detta stycke. Han studerade in i det i somras. Det är inte helt enkelt för solisten heller. Rachmaninov var en virtuos och dessutom hade han jättestora händer, berättar den norske pianisten.

ATT JOBBA MED GUSTAVO DUDAMEL tycker han är fantastiskt och han drar sig till minnes hur det var när de skulle spela Brahms andra konsert i Paris. Ett nytt stycke för Dudamel.

– Det var otroligt att se hur han prövade sig fram och sedan snabbt och instinktivt fann sin väg. Gustavo har stor variation i uttrycket från det lyriska till det mest explosiva. Han är idealisk för Rachmaninov.

Även ungdomsorkestern i Venezuela gav sig på Rachmaninovs fyra med stor entusiasm.

– Det var väldigt inspirerande att spela

med dem. De repeterar lite längre än professionella orkestrar och håller aldrig tiderna, men spelglädjen är stor.

I höstas ramade Leif Ove Andsnes om Musorgskys Tavlorna på en utställning i samarbete med den sydafrikanske konstnären Robin Rohde. Det blev en multimedieföreställning med ljud och bild. Ett liknande samarbete kan han gott tänka sig igen. Kanske med en dansare eller en skådespelare.

– Det var en lång process och en spännande turné och det kändes mer som att resa runt

med en föreställning än en turné. Tiden är mogen för att tänka lite annorlunda, hur man ska få en konsert att bli ett evenemang.

En annan sorts ljussättning kan vara en metod. Han spelade Schubert med ljus bara på tangenterna.

– Det blev en helt annan koncentration i publiken. Varför ska klassiska konserter alltid spelas i upplysta salar?

Var är en konsertpianists viktigaste egenskaper?

LEIF OVE ANDSNES

- **Född:** 1970 på Karmøy på norska Vestlandet.
- **Bor:** I Köpenhamn och i Bergen.
- **Började** spela piano som 4-åring. Studerade sedan vid konservartoriet i Bergen där han mötte sin lärare Jiri Hlinka.
- **Aktuellt:** Spelar Rachmaninovs pianokonsert nr 4 tillsammans med Gustavo Dudamel och Göteborgs symfoniker i Konserthuset i kväll och på fredag.
- **Om att lyssna själv:** "Ofta vill jag bara ha det tyst eftersom jag spelar så mycket, men när jag lyssnar på musik blir det mycket symfoniskt, gärna utan piano."

– Att vara ärlig mot sina egna intentioner. Att ha en kärna av integritet och följa det som känns rätt för mig och för musiken.

Var är det svåraste i ditt yrke?

– Det är att veta hur man ska bli bättre. Man måste hela tiden befinna sig i en process. Det är farligt om man börjar känna sig färdig, då måste man lägga stycket åt sidan.

LEIF OVE ANDSNES ÄR GLAD för att han märker att det fortfarande går att utveckla sig och att det inte stämmer som en del säger att man måste slå i sig en huvudrepertoar före 30.

Det blir omkring hundra konserter om året och mycket resande. Han trivs med det kringfläckande livet. Hemma är såväl i Köpenhamn som i Bergen. Men nu tänker han dra ner lite på resandet och hemma ska bli mer Bergen än Köpenhamn. I juni ska han bli far.